

Szakmai gyakorlat Hollandiában

2014.11.02 – 2014.11.31

Az utazás

Csak elérkezett ez a várva várt nap is. Délelőtt 11 órakor találkoztunk kinn a Ferihegyi repülőtéren. Szerencsénkre hamar sikerült magunkat átküzdeni az ellenőrzésen és ezután már nagy izgalommal elkezdhattuk megtárgyalni, vajon mi minden újdonság fog minket várni odakinn.

A repülés nem volt több másfél óránál, igaz személy szerint engem eléggé megviselt, igaz nem ez volt életem első repülése. A táj csodálatos volt és szerencsénkre szép napos idő volt a felhők felett. Közülünk két embernek teljesen új volt a repülés, de mind a hatan nagyon vártuk már. Először Amszterdamba repültünk, ahol egy órát töltöttünk a vonatra várva, ezt követően pedig 2,5 óra vonatkozás következett Leuwardenig.

Miután megtaláltuk a kollégiumot, ahol elszállásolnak bennünket, körbevezettek minket, az első és legfontosabb hiányosság, amit felfedezni véltünk, hogy nincs tükör a szobánkban! Szerencsére kárpótol minket, hogy minden ágyhoz tartozik saját konnektor, és még Wifi is van. Nagy örömünkre, tudtunk főzni és mosni is.

Az első hét

Az első éjszaka nagyon csöndesen telt, igaz igyekeztünk megismerkedni a kollégiumban lakókkal, ami többé kevésbé sikerült is. Nagyon közvetlenek voltak és nagy érdeklődéssel fogadtak minket. Legtöbbünket kimerítette az utazás így tehát hamar elaludtunk.

Az első hétfői napunkon még nem a gyakorlati helyeinken voltunk, hanem ellátogattunk az iskolába, ahol két csoportra oszlottunk aszerint, hogy majd később ki milyen területen fog gyakorlatozni. A mi csoportunk egy rendkívül érdekes vezetőt (Johann) kapott, akivel igen egyszerű volt az együttműködés a későbbiekben is. Hétfőn órákon vettünk részt, aminek a témája a skizofrénia volt. Sajnos leginkább ékes holland nyelven folyt az óra, de Johann igyekezett angolul is fordítani az éppen elhangzottakat.

Kedden ellátogattunk a helyi kórházba, az MCL-be (Medisch Centrum Leuwarden). Délelőtt 10 körül találkoztunk a holland oktatóink egyikével, aki elkalauzolt minket a kórház egyik konferenciatermébe, ahol tájékoztattak minket arról, hogy hogyan is

zajlik itt Hollandiában az egészségügyi ellátás. Az előadás jó volt, egyáltalán nem az unalmas, sablon szöveget kaptuk, ami alatt megaludt volna a tej a szánkban, elsütöttek poénokat, sok ábrát is mutattak tájékoztatásképpen. Mindkét alkalommal, amikor tájékoztatáson voltunk, kaptunk kávét vagy teát, ki mit választott, szóval esélyt sem adtak arra, hogy elaludjunk.

Ezek után lehetőségünk nyílt, hogy megnézhessük a gyerekosztályt, ami számomra csak azért volt érdekes, mert nagyon szeretem a gyerekeket. Én itthon felnőtt osztályon gyakorlatozok és majd későbbiekben is felnőtt ápolást szeretnék a szakmámnak.

Az MCL-ben lévő gyerekosztály rendkívül ízlésesen volt kialakítva és bizalmat árasztó légköre bizonyára jobb hatással van a gyerekekre, mint itthon némelyik kórházban.

Délre végeztünk is a programmal, ahogy mentünk kifelé a kórházból, a dolgozók mentek ebédelni, bizony, itt még erre is gondolnak, kötelező ebédidő van. Mire végeztünk, mi is nagyon megéheztünk, úgyhogy elindultunk a városba.

Az első héten számomra a legjobb program szerdán következett a Smoelben. Itt mentálisan és/vagy testileg sérült fiatalok tevékenykednek, szakszerű segítséggel festenek, rajzolnak, barkácsolnak, mozaikoznak. Ezt az intézményt egy házaspár működteti, akik láthatóan szívvel lélekkel segítenek ezeknek a fiataloknak, mellettük dolgozik néhány önkéntes is és természetesen hozzáértő szakemberek is. Az egész létesítmény nagyon felszerelt, tele van munkaeszközökkel és még egy konyha is található, ami nekem külön nagyon tetszett, mert itt a fiatalokkal együtt főznek és segítenek nekik megtanulni, hogy hogyan is kell főzni és megmutatják nekik, hogy hogyan tudnak takarékoskodni. Egyébként bárki bemehet csak úgy az utcáról és körülnézhet a műalkotások között, sőt még kedvére vásárolhat is. Nagyon kedvesek voltak velünk, örömmel fogadtak minket és lelkesen vezettek körbe, néha a fiatalok is csatlakoztak hozzánk és lelkesen megmutatták az éppen készülöben lévő alkotásukat.

Pénteken ellátogatott a délelőtt mindenki a munkahelyére és megnézte, hogy az elkövetkező három hétben milyen helyen fog gyakorlatozni, átbeszéltük a feladatainkat, elmondták a napi tennivalókat és azt, hogy mi miként fogjuk kivenni a részünket a napi ápolásban.

Kulturális programok

Már rögtön az első hétvégénken Amszterdamba látogattunk, ahol egy éjszakát ott is töltöttünk. Reggel korán vonatra szálltunk, ami egyenesen Amszterdamban tett le minket. 2,5 óra vonatozás után végre megérkeztünk, szerencsénkre napsütés és nagy tömeg fogadott minket. Az utcák teljesen zsúfoltak voltak, a boltokról nem is beszélve, én személy szerint nem bírom a tömeget, így tehát igyekeztünk gyorsra fogni a szuvenír vásárlást és

kiverekedtük magunkat a tömegből. Körbenéztünk utána a város kis utcáiban, nyugodtabb helyein. Beültünk ebédelni a La Palacea, ahol szintén hatalmas tömeg várt minket, de megérte. Késő délután visszaindultunk a szállásra, hogy egy kicsit megpihenjünk a nagy amszterdami éjszaka előtt, ami igazán nem ígérkezett hosszúnak.

Természetesen este egy kis időre kimentünk a városba és bejártunk minden fontos nevezetes helyet, este hatalmas élet volt, de számomra sokkal nyugodtabbnak tűnt, mint a napközbeni zsidongás.

Számomra a második legjobb program az Ameland volt, a csoda sziget, annak ellenére, hogy az időjárás nem volt annyira kedvűnkre. Korábban már jártam Lengyelországban hasonló helyen, de sosem tudom megenni ezt a szépséget. Kifejezetten szeretem a hideget és az esőt, szóval számomra ez nem kihívás. Először kompra szálltunk, ami 45 perc alatt átvitt minket a szigetre, ahol rövidesen bicikliket béreltünk és elkezdődött a szórakozás.

Ebédet követően bementünk egy "csokoládé műhelybe", ahol sokféle és fajta csokit készítenek, nagyon jól néztek ki. Aztán bringáztunk és bringáztunk és bringáztunk, ezt is nagyon vártuk már, nem nagyon volt időnk vagy olyan szép napunk, hogy bérelni tudjuk bicikliket, vagy ha mégis szép idő volt, akkor volt valamilyen kötelező programunk.

Florastate

Az én gyakorlati helyem egy Sclerosis Multiplexes otthonban volt körülbelül 20 percre busszal. Minden reggel 7:15től dolgoztam 15:45ig. Az első napokban nehéz volt megszoknom a helyet, nem találtam a helyem és sajnos a diákok, akikkel be voltam osztva, az angolt nem beszélték nagyon sem a németet, de kézzel, lábbal mutogatva megértettük egymást és a nap végére már nézésekből is tudtuk, hogy mit akar a másik. Reggelente mindig kávéval indítottuk a napot, ami számomra nagyon becsülendő volt, mert itthon a kórházakban reggelente még arra sincs idő.

Mindennap hasonló feladatokat láttam el, ami számomra kicsit unalmas volt, így jeleztem is és szerencsére nagyon örültek neki, így egyre több dologba elkezdtek bevonni. Ami érdekesség volt, hogy a saját utcai ruhánkban kellett a bennlakókat fürdetni, katéttert tisztítani, etetni... a kórházakban otthon nem ehhez vagyunk szokva, nekem kellett egy kis idő, miután bátrabban mertem mozogni a saját

ruhában, de természetesen egy hétig ugyan azt vettük fel mindig a munkába, mert számunkra nagyon nem volt higiénikus, hogy ugyan abban a ruhában menjünk haza.

Sok új dologgal találkoztunk, mint például egy beteg emelő lifttel, ami abban segít, hogy a mobilizáció könnyebb legyen és a derekukat ezáltal is kímélik az ápolók. Kezelését többször is kipróbálhattuk. Másik érdekesség egy tracheostoma tisztítása volt, amit eltért az itthoni protokolltól. Ezt is elmagyarázták, hogy mit miért csinálnak.

Láttunk a nap folyamán PEG (végleges szonda) tisztítását és azon keresztül történő etetést, ami szintén eltért az otthon tanultaktól.

Teljesen más felszereltség figyelhető meg a Hollandoknál, de én úgy vettem észre, hogy a higiénés szabályokat még kevésbé tartják be a magyaroknál... Pedig nálunk is van mit javítani ezen a téren is. De nagyon jó volt látni és részese lenni annak, hogy micsoda szeretettel és emberségesen fordulnak a betegekhez, akik a legjobban ki vannak szolgáltatva. Az utolsó héten szinte már sajnáltam, hogy véget ért az itteni időszak, mert egyre jobban kezdtem megszeretni néhány bennlakót. Remélem majd egyszer lesz lehetőségem visszatérni.

Köszönöm, hogy részese lehettem ennek az útnak és szakmailag új tapasztalatokat szerezhettem és emberileg is fejlődhettem 😊